

И туй сторихмы, рече момичето по-
всуе, защото челоуѣкътъ когото поста-
вихмы да настоява за тѣзи работѣ, каза
ни че не можилъ нищо да извърши.

Не ви е казалъ право, отговори царьтъ,
като затаяваше скърбытъ който бѣ по-
чувствувалъ отъ туй разказваніе на мо-
мичето, и увѣрявамъ тя че не сж му ка-
зали нищо за васъ; защото той до тол-
козъ обыча правото, щото не е възможно
да прѣзрѣ вдовицѣтъ и момичето на е-
динъ войникъ, което е былъ на работѣ-
тъ му. И тѣй направи ми единъ жалбицъ
и ми ѣх донесъ утрѣ на еди-кое мѣсто,
по еди-кое врѣме, и ако е истинъ туй
що ми казвашъ, азъ ще тя прѣдстава на
царя, за да получите правдинѣтъ си безъ
друго.

На това момичето отриваше сълзытъ си
и благодареше отъ сърдце непознатыйтъ,
а той приложи да ѣ каже. — Но за сега
ты не трѣба да продадешъ на майкж си
дрешкытъ. Колко смѣташь че струватъ тѣ?
— Шестъ дукаты, рече момичето. — Ето